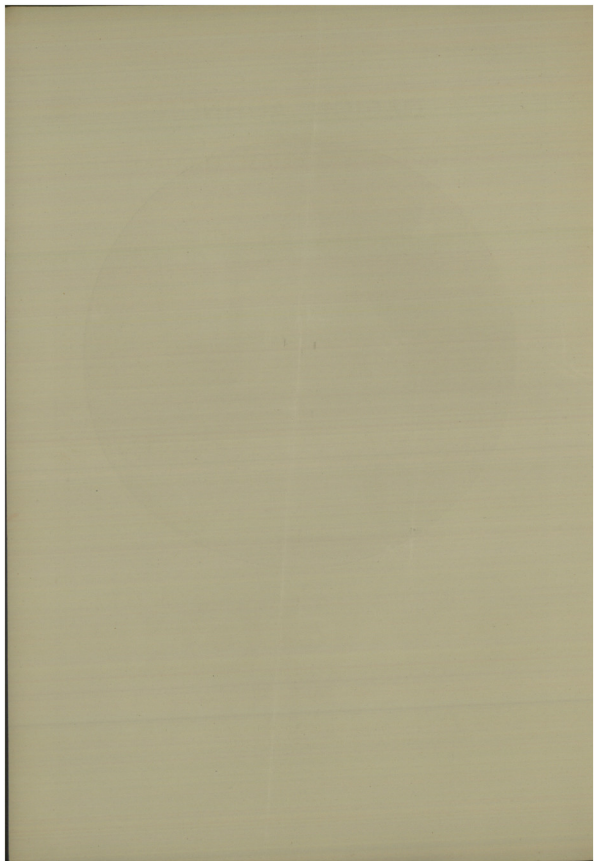

Ω Δ Ε Ι Ο Ν
Α Θ Η Ν Ω Ν

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

ΣΥΜΦΩΝΙΚΑΙ — ΛΑΪΚΑΙ ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Γ. Ν. ΝΑΖΟΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Δευτέρα 26 Φεβρουαρίου 1934, ὥραν 6.30 μ.μ. ἀκριβῶς

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΕΒΔΟΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΤΟΥ

ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

1893 - 1934

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΣΟΛΙΣΤ

ZINO FRANCESCATTI

Βιολίον

*Μετά τὴν ἑναξίν τῆς Συναντίως ἡ εἴσοδος ἐπιτρέπεται
μόνον κατὰ τὰ διαλείμματα*

*Τὴν Κυριακὴν 25 Φεβρουαρίου, ὥραν 11 π. μ.
Ἡ ΓΕΝΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ*

Τιμὴ ἀναλυτικῶν προγράμματος Δρ. 5.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ,, Α. Ε.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἑνδυσασμὸς ἐγγραφῆς

ἁρὸς ἀπόκλισην καὶ ἄμεσον παραλαβὴν τῶν κἀλωδι ἔργων:

ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ		Δρχ.
1) ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ		
12 Τόμοι δερμάτινοι	Τιμὴ	6000
Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ		
2) ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ		
ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ 1930 (ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΚΤΗ (1932), ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ)		
8 Τόμοι δερμάτινοι		1500
3) ΕΚΛΟΓΗ ΕΤΕΡΩΝ ΕΡΓΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ		
Μέχρι ποσοῦ δραχμῶν τριῶν χιλιάδων		3000
		10.500

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ (κἀτ' ἐκλογὴν):

α) Τοῖς μετρητοῖς:

Τρέχουσα τιμὴ . . . . Δρχ. 10.500

Ἰδιαίτερα ἔκπτωσης . . . > 2.500

Ἦτοι,

καταβάλλονται μόνον. . Δρχ. 8.000

β) Ἐπὶ πιστώσει:

Τρέχουσα τιμὴ . . . . Δρχ. 10.500

Προκαταβολὴ . . . . . > 1.500

Ἐπόλοιπον . . . . . Δρχ. 9.000

(πληροῦται μὲ 30 τριταμοσιδραχμῶν
ἑπιτετραμένον μνησίον χρηματικῶν)

(Ζητήσατε καὶ εἰδικὴν ἐγκύκλιον δι' ἕκαστον ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἔργων)

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. Οί Γάμοι τοῦ Φίγκαρο . . . . . W. A. MOZART
Εἰσαγωγή
Ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας

2. Συμφωνία ἀρ. 2 εἰς Ρε μείζ. . . . . J. BRAHMS
ἔργον 73

- I. Allegro non troppo
II. Adagio non troppo
III. Allegretto gracioso (Quasi andantino) Presto ma non assai.
Tempo primo
IV. Allegro con spirito
Ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

3. Κοντσέρτο διὰ βιολίον . . . . . F. MENDELSSOHN
I. Allegro molto appassionato
II. Andante
III. Allegretto non troppo
Ὁ κ. Ζ. Francescatti καὶ ἡ Ὀρχήστρα

4. Ἴταλικὴ Σερενάτα . . . . . WOLF-REGER
Ἐπὶ τῆς Ὀρχήστρας
(πρώτη ἐκτέλεσις)

5. Oberon, εἰσαγωγή . . . . . K. M. von WEBER
Ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας

CHAMPAGNE PERRIER-JOUËT
 MAISON FONDÉE EN 1811

WHISKY M^C CALLUM'S
 PERFECTION

REAL OLD SCOTS WHISKY

Γενικοί 'Αντιπρόσωποι δια την 'Ελλάδα

ΚΥΡΙΑΚΟΣ & ΓΕΩΡΓΙΟΣ
 Ν. ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ

'Οδός Κλεισθένους 9

'Αθήναι

Τηλέφ. 25-034

ΡΑΞΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

W. A. MOZART

Οι Γάμοι τοῦ Φιγαρώ.

Ἡ «Εἰσαγωγή» τῶν Γάμων τοῦ Φιγαρώ, ὅπως καὶ τῶν λοιπῶν μελοδραμάτων τοῦ Μότσαρτ, ἐγράφη μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ὅλου ἔργου καὶ ἀνήκει ὡς φόρμα εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ allegro Σονάτας, ἄνευ ἀναπτύξεως, μετὰ τὴν προσθήρην μόνον μιᾶς μεγάλης coda. Τὸ κύριον θέμα ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν κυρίων τμημάτων: τοῦ τμήματος τοῦ unisono, εἰς τὸ ὁποῖον προστίθεται ὁ εἰρωνικὸς ἦχος τοῦ φαγκόττου, τοῦ τμήματος τῶν ἐπομένων πέντε μέτρων, ὅπου προωστιαστοῦν τὰ πνευστὰ καὶ τέλος τοῦ μεγάλου Tutti, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀπενθυμίζει ὀλίγον ἀνάλογα σημεῖα τοῦ Δὸν Ζουάν.

Οἱ «Γάμοι τοῦ Φιγαρώ» τοῦ Μότσαρτ ἐπαίχθησαν διὰ πρώτην φορὰν εἰς Βιέννην τὴν 1ην Μαΐου 1768. Τὸ λιμπρέττο, βασιζόμενον εἰς τὴν ὁμόνυμον κωμῳδίαν τοῦ Beaumarchais, ἐγράφη ἀπὸ τὸν Da Ponte, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἔγινεν ὁ ἐπίσημος συναργάτης τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ. Παρὰ τὰς ποικίλας ἀντιδράσεις, τὸ ἔργον ἐσημείωσε κατακληκτικὴν ἐπιτυχίαν, ἣ ὁποία οὐδόλως ἐμειώθη ἔκτοτε.

JOH. BRAHMS

Συμφωνία ἄρ. 2.

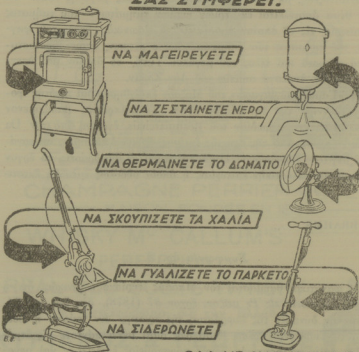
Οἱ φανατικοὶ θαυμασταὶ τοῦ Μπράμς εὐρίσκουν γενικῶς ὅτι ἡ Δευτέρα Συμφωνία εἰς *Re* μᾶζον, ἔργον 37 (1878), δὲν ἔχει τὸ βάθος καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως τῆς πρώτης. Ἐν τούτοις ἡ δευτέρα αὕτη Συμφωνία ἀρᾶσει ἰδιαίτερος διότι μένει πάντοτε εἰς ἀτμόσφαιραν πολὺ συντηρητικὴν, χωρὶς προσπαθείας ἐπιδείξεως καὶ μεγαλοπρεπείας.

Γενικῶς καὶ παρὰ τὰ ἐλαττώματά της, ἡ Δευτέρα Συμφωνία ἀφίνει μιάν ἐντύπωσιν δροσιᾶς, εὐκόλου γραψίματος καὶ αὐθορμητοῦ ἔμπνευσεως, ποῦ ἔλειπεν ἀπὸ τὴν πρώτην. Οἱ Βιεννέζοι δὲν ἠπατή-

Μόνο τό ύψηλολό βωίη είναι ιδεώδες

ΜΕ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟ T-3

ΣΑΣ ΣΥΜΦΕΡΕΙ:

ΟΛΑ ΜΕ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ

Συνιστάμεν την διαρκή έκδοση Ηλεκτρικών ειδών τής Ελλάδος
και διά βάσ ύψηλολό τόν Οργανισμόν Τηροζογιον T-3.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε. ΣΤΑΔΙΟΥ 4

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Τετάρτη 28 Φεβρουαρίου 1934, ὥραν 6.30' μ. μ.

ΕΝ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΡΕΣΙΤΑΛ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ ΤΟΥ ΒΙΟΛΙΟΥ

Z I N O

FRANCESCATTI

ΕΙΣ ΤΟ ΠΙΑΝΟ Ο ΚΥΡΙΟΣ

ΣΠ. ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΣ

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

Θεωρεῖον Α'. Δρχ. 120, Πλατεία καὶ Ἀμφιθέατρον Α'. Δρχ. 100,
Ἀμφιθέατρον Β'. Δρχ. 80, Ἐξώστης ἠριθμημένος Δρχ. 100, Διάδρο-
μος Ἐξώστου Δρχ. 60, Θεωρεῖον Β'. Δρχ. 50, Ὑπερώων Δρχ. 40.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς τῶν Συμφωνικῶν Συναντιῶν τοῦ
᾽Ωδείου: Θεωρεῖον Α'. Δρχ. 90, Πλατεία, Ἀμφιθέατρον Α'. καὶ
Ἐξώστης ἠριθμημένος Δρχ. 75, Θεωρεῖον Β'. Δρχ. 40.

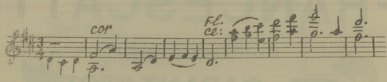
Τὰ εἰσιτήρια πωλοῦνται εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ ᾽Ωδείου Ἀθη-
νῶν (Ὀδὸς Πειραιῶς τηλέφ. 25—351) καὶ εἰς τὸ Θέατρον
«Ὀλύμπια».

θησαν: τὴν εὐφρήκαν πῶς χαριτωμένην ἀπὸ τὴν προγενεστέραν τῆς ἀδελφῆν καὶ ἔδειξαν ἰδιαιτέραν προτίμησιν διὰ τὸ ἔργον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀπεκλήθη: ἡ «βιεννέζικη συμφωνία» — «πιστὴ εἰκόνη» τῆς δροσερῆς καὶ ὑγιоῦς ζωῆς πῶς περὶ κάνειις στὴν ὠραίαν πόλιν τοῦ Λουνάβεως».

Ἀναλυτικὴ μελέτη.

Allegro non troppo.

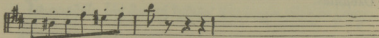
Ἀρχίζει μὲ φράσιν, ἐκτελουμένην ὑπὸ τῶν βαθυχόρδων, μετὰ τῆς ὁποίας συνδέεται μελωδία γεμάτη γαλήνης μυστικοπαθοῦς, ἐμπιστευθεῖσα εἰς τὰ κόρνα καὶ τοὺς βαρυαῦλους (bassons), καὶ συνεχιζομένη διὰ τῆς προσθήκης τῶν πλαγιαῦλων καὶ εὐθυαῦλων.

Ἡ εἰσαγωγή αὕτη θέλει χρησιμεύσει ὡς δημιουργικὸς πυρὴν δι' ὅλον τοῦτο τὸ τεμάριον καὶ θέλει δώσει χώραν εἰς ἀναπτύξεις ἀπροσδοκῆτους ὡς ἐκ τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ ἐπικαιροῦ των. Ἐν νέον στοιχεῖον ἀκολουθεῖ μετ' ὀλίγον, ἐκτελούμενον ὑπὸ τῶν βιολίων, χάριτος ὅπως ἐξαιρετικῆς:

Τὸ θέμα αὐτό, μὲ τὴν τόσον εὐτυχητὴ μελωδικὴν γραμμὴν προσδίδει, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, χαρακτηριστῆρα σχεδὸν ποιμενικὸν εἰς τὸ 1ον μέρος τῆς Συμφωνίας. Τὸ τέλος τοῦ θέματος τούτου δίδει ἀφορμὴν εἰς παραλλαγὴν τοῦ ρυθμικοῦ τοιοῦτο, διὰ φθόγγων ξηρῶν, ἐκτελουμένον ὑπὸ τοῦ ὀξεῦλου, καὶ τοὺς ὁποίους ὁ Μπαρμὸς ἐχρησιμοποίησε κατ' ἐκκληρικὸν τρόπον διὰ τὴν *coda*:

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ*Τὴν Δευτέραν 19 Μαρτίου 1934, ὥραν 6.30 μ. μ.***ΣΥΝΑΥΛΙΑ****ΟΓΔΟΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ****ΤΗΣ ΣΥΝΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ**

ΤΟΥ

ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

1893-1934

ΘΑ ΕΚΤΕΛΕΣΘΗ ΔΙΑ ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟ ΤΗΣ

ΧΟΡΩΔΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΤΗΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ**ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ**

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ

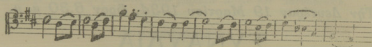
H. BERLIOZ**REQUIEM**

ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Κου

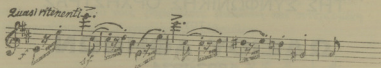
Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ*Τὴν Κυριακὴν 18 Μαρτίου 1934, ὥραν 11 π. μ.***ΓΕΝΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ**

Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου τούτου ἡ Ὀρχήστρα ἐπὴν-
 ξημένη θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ 120 μουσικοῦς, ἤτοι ἡ Ὀρχή-
 στρα καὶ ἡ Χορωδία θὰ εἶναι 300 ἐκτελεσταὶ περίπου.

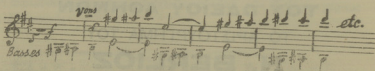
Ἐπιπλέον ἀπὸ μερικῆς γλυκεῖας ἁρμονίας, ὁ συνθέτης μᾶς παρουσιάζει ἕν νέον θέμα ἐκτελούμενον ὑπὸ τῶν βιολοντσέλλων καὶ τῶν βιολῶν, μὲ ὑπερχορῆν τῶν βιολοντσέλλων:

Ἡ λογικὴ ἀνάπτυξις τοῦ θέματος τούτου, μᾶς ὁδηγεῖ εἰς πρῶτον κατ' ἐξοχὴν ρυθμικὸν εἰς ὃν ἀνευρίσκομεν ὀλόκληρον τὸν Μπαράς:

Μέσα εἰς τὴν φλόγα τῆς ρυθμικῆς αὐτῆς πάλης ὁ συνθέτης προσθέτει νέον παράγοντα, μίαν φράσιν θαυμασίας μελωδικῆς γραμμῆς ἐκτελούμενην ἀπὸ τῶν βαθύχορδα καὶ τῶν βιολιά, ἐνῶ οἱ εὐθάλιοι, τὰ κόρνα καὶ αἱ βιόλοι ἐκτελοῦν ρυθμικὸν τύπον, γεμάτων στεναγμοῦ καὶ συγκροπᾶς, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ ἡ ἀμέσως προηγουμένη ἀντιστικτικῆ γραμμῆ.

Αὐτὰ εἶναι τὰ σπουδαιότερα σημεῖα τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸν σκελετὸν τοῦ *Allegro non troppo*.

Adagio non troppo.

Ἀρχίζει μὲ εὐρεϊαν φράσιν τῶν βιολοντσέλλων, ἐκφραστικότητος ὅπως ἐσωτερικῆς:

Κάθε
Μητέρα

ισοῦ δέξινά ἔχη
εὐρωστὰ καὶ

Χαρούμενα θαιδιά

ΠΡΟΤΙΜΑ

τὸ θειρίφημο
καὶ μοναδικὸ

ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ

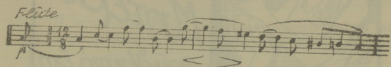
**ΓΑΛΛΑ
ΑΛΠΕΙΣ**

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΗΠΟΙ
ΚΥΡ. Β ΓΕΩΡ. Ν. ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ

*ΔΕΘ.

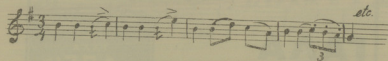
Ἡ φράσις αὕτη δὲν δίδει χώραν εἰς καθραυτὸ θεματικῶς ἀναπτύξεις: Ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τῶν βιολίων ἕνα, διακοπτομένη μετ' ὀλίγον, δώση θέσιν εἰς τὸ κέρασ τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ ἕν νέον θέμα στενῶς συνδεόμενον πρὸς τὸ 1ον, τὸ ὁποῖον δὲ χρησιμεύει ὡς ἀγωγὸς πρὸς τὸ 2ον μέρος τοῦ *Adagio* τούτου· τὸ μέρος αὐτὸ χαρακτηρίζεται ῥυθμῶς καὶ μελωδία ἀξιοπαρατήρητος.

Μετὰ ἀντιστικτὴν ἐπεξεργασίαν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν, τὸ πρῶτον θέμα ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ξυλίνων ὄργάνων, διὰ νὰ τελειώσῃ εἰς τόνον ζωηρῶς χρωματιζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγχόρδων.

Allegretto gracioso (Quasi Andantino).

Ἐνταῦθα ὁ συνθέτης ἀπεμακρύνθη ἀπολύτως τοῦ συνήθους *scherzo* καὶ ἠθέλησε νὰ δημιουργήσῃ τεμάχιον νέου τύπου. Ὁ ὀξυάνθλος συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν *riccicatti* τῶν βιολοντσέλλων παρουσιάζει τὴν φράσιν:

Τὸ θελτικὸν τοῦτο θέμα παρουσιάζεται κατόπιν, καθ' ὁλοκληρίαν μεταμορφωμένον, ὑπὸ τῶν ἐγχόρδων (ἄνευ βαθυχορδων) καὶ εἰς ἀγωγὴν *Presto ma non assai*:

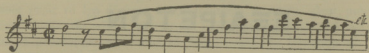
Τὸ *Presto* τοῦτο μᾶς ὀδηγεῖ ἐκ νέου εἰς τὴν ἀρχικὴν ἀγωγὴν (ὅμοιον θέμα). Ὅλιγον κατόπιν, τὸ *Presto* ἐπαναλαμβάνεται μὲ ῥυθ-

μόν $\frac{3}{8}$, συγγενεῖον μᾶλλον πρὸς τὸ προηγούμενον *Presto* παρὰ πρὸς τὸ ἀρχικὸν θέμα. Τοῦτο ἐπαναφάινεται εἰς τὸν ἀπομεμαρυσμένον τόνον τοῦ φα # μεῖζ, καὶ τελειώνει εἰς τὸν κύριον τόνον σολ μεῖζ, πλήρη συγγινητικῆς γλυκύτητος.

Allegro con spirito.

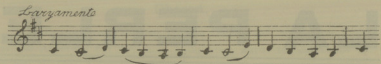
Τὸ finale τοῦτο εἶναι μία λάμψις ἡλίου, εὐθυμίας καὶ πνεύματος.

Τὸ κυριότερον θέμα παρουσιάζεται ὡς ψίθυρος *p*, ὑπὸ τῶν ἐγχόρδων :

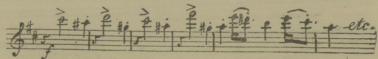

Εἶναι δὲ τόσον ἐκτεταμένον καὶ πλούσιον εἰς ἰδέαν, ὥστε ὁ Μπραῦς νὰ μὴν ἔχη τὴν ἀνάγκην νὰ προστρέξῃ εἰς ἐπιστημονικοὺς τεχνικοὺς συνδυασμοὺς διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὸ τεμάχιον τοῦτο: προχωρεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡσὰν νὰ παρασύρεται ἀπὸ ὀρμητικὸν χεῖμαρρον ζωῆς.

Τὸ 2ον θέμα εἶναι ἐπὶ τῆς δεσποζούσης καὶ ἐκτελεῖται ὑπὸ τῶν 1ον βιολίων :

Μετὰ μίαν «γένεσιν» σχηματιζομένην ἀπὸ κλίμακας διακοπτομένης καὶ ἐπαναλαμβανομένης ὡς χεῖμαρρος ὑπὸ τῶν ἐγχόρδων, καταλήγομεν εἰς ἓν νέον στοιχεῖον ὅπου κατὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Μπραῦς δεσπόζει ἡ συγκοπή :

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς αὐτῆς, τῆς τόσον ἐπιτυχῶς παρουσιαζομένης, ὁ συνθέτης ἐπανέρχεται εἰς τὸ 1ον θέμα διαφοροτρόπως συνδυασμένον καὶ ἡ συμφωνία τελειώνει ὡς μία θαυμασία φωτεινὴ εἰκὼν.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

ΤΗΝ

ΕΞΑΙΡΕΤΟΝ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑΝ

LA PERLE

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

WOLF · REGER

Ἱταλικὴ Σερενάτα.

Ὁ *Hugo Wolf* (1860—1897), ὁ μεγαλοφυής ἀλλὰ καὶ ἀτυχεῖς Αὐστριακὸς μουσουργός, τοῦ ὁποίου αἱ μελωδία ἤρκεσαν νὰ τὸν κατατάξουν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν μετὰ τὸν Σούπερτ συνθετῶν γερμανικῶν *Lieder*, ἐνεπνεύσθη πολλάκις ἐκ τῆς ἰταλικῆς μουσικῆς καὶ τοῦ ἰταλικοῦ φωτός, ὡς τὸ ἀποδεικνύουν τὰ 15 «Ἱταλικά τραγούδια» τὰ συνθεθέντα κατὰ τὸ 1891, ἢ δευτέρα σειρά τῶν «Ἱταλικῶν τραγουδιῶν» τοῦ 1896 καὶ ἡ σήμερον ἐκτελουμένη «Ἱταλικὴ Σερενάτα» ἢ ὁποία χωρὶς νὰ ἔχη ἀξιώσεις προγραμματικῆς μουσικῆς, εἶναι μὲν ὀραία εἰκὼν ἐκ τῆς πόλεως τῶν δογῶν, μία ρομαντικὴ σελίς, διὰ τῆς ὁποίας ὁ μουσουργὸς προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἐντύπωσιν αἰσθηματικῆς σκηνῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ λαϊκὸν αἶσθημα δὲν εἶναι ξένον. Ἡ «Ἱταλικὴ Σερενάτα», ἐγράφη ἀρχικῶς ὑπὸ τοῦ συνθέτου δι' ὀρχήστραν ἐγχόρδων, διεσκευάσθη δὲ διὰ μικρὰν ὀρχήστραν μετὰ πνευστῶν ὑπὸ τοῦ *Max Reger*.

K. M. von WEBER

Oberon.

Ἡ «*Oberon*» τοῦ Βέμπερ ἐγράφη εἰδικῶς διὰ τὸ Κόβεντ-Γκάρτεν τοῦ Λονδίνου ἐπὶ ἀγγλικῷ λιμπρέττῳ, κατὰ τὸ ὁμώνυμον ἔργον τοῦ Βύαντ. Εἶναι εἶδος ἐπικοῦ ποιήματος, μετὰ συνεχῶν ἀλλαγῶν σκηνῆς, τὸ ὁποῖον ἐπέτρεψεν εἰς τὸν συνθέτην νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρια τῆς φαντασμαγορίας καὶ τῆς γραφικότητος, χάρις εἰς τὸ ἐξαιρετικὸν αἶσθημα τῆς ἔνορχηστρώσεως τὸ ὁποῖον κατεῖχε.

Ἡ εἰσαγωγή τοῦ «Ὀμπερόν» ἀρχίζει μὲ τὸν ποιητικὸν ἦχον τοῦ κόρνου σόλο, ἐν εἶδει ἡχοῦς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπαντοῦν τὰ ἔγχορδα μὲ σουρτίναν. Τὸ ἐπακολουθοῦν *allegro con fuoco*, ἀκολουθεῖ τὸν τύπον ὃν ὁ Βέμπερ εἶχεν ἐγκανιάσει διὰ τοῦ «*Φράνσουετς*», τύπον ποῦ ἀναγνωρίζει κανεὶς ἀκόμη περισσότερον κατὰ τὴν μεσολαβοῦσαν μελωδικὴν φράσιν τοῦ εὐθυσάλου. Ἐν τρίτῳ θέμα ἔχει ληφθῆ ἀπὸ τὴν περιφρημον ἄρταν τῆς Ρέξιας, τὴν γνωστὴν καὶ ἀπαράμιλλον εἰς δραματικότητα ἄρταν τοῦ «Ὠκεανοῦ».

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

	Γεν. Δοκιμῆς	Συμφωνικῆς
Θεωρεῖον Α΄	Δρχ. 75.—	Ἐξηνητημένα
Πλατεῖα	» 60.—	120.—
Ἀμφιθέατρον Α΄	» 60.—	120.—
Ἐξώστης ἠριθμημένος	» 60.—	120.—
Ἀμφιθέατρον Β΄	» 60.—	100.—
Λιόδρομος Ἐξώστου	» 50.—	70.—
Θεωρεῖον Β΄	» 40.—	50.—
Ὑπερῶν	» 30.—	40.—

Τὰ εἰσιτήρια πωλοῦνται εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν (Ὀδὸς Πειραιῶς τηλέφ. 25—351) καὶ εἰς τὸ Θέατρον «Ὀλύμπια».

Τὰ προγράμματα τῶν Συναντιῶν τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ἐκτυποῦνται ἐπὶ χάριτι τῆς

ΧΑΡΤΟΠΟΠΙΑΣ ΠΑΤΡΩΝ «Ε. Γ. Λ.»

